

- 1) необхідністю вивчення кон'юнктури світового ринку праці;
- 2) вивчення світового досвіду в сфері регулювання потоків робочої сили;
- 3) налагодження відносин з країнами-імпортерами робочої сили і т. д.
Необхідно активне використання методології маркетингу в управлінні процесами трудової міграції.

Основні висновки. З огляду на наслідки світової економічної кризи і подальшого зростання безробіття на світову економіку лягло соціальний тягар, набагато тяжче, ніж до кризи. У даній ситуації нові робочі місця вкрай необхідні, але очікувати глобального розвитку світового ринку робочої сили в цих умовах буде вкрай складно.

ЛІТЕРАТУРА

1. Томилов В. В., Семеркова Л. М. Маркетинг робочої сили: навчальний посібник. СПб. : Изд. СПбУЕФ, 2008. 84 с.
2. Транзитна міграція і транзитні країни. Теорія, практика і політика регулювання / під ред. І. Молодікової, Ф. Дювеля. М.: Університетська книга, 2009. 392 с.
3. Валєєв, Т. В. Від витоку умів – до їх циркуляції. *Независимая Газета*. 2010. № 45. С. 12.

Валерія ЗЛАТЬЄВА,

студентка 2 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Науковий керівник: **Тетяна СИДОРЧЕНКО,**

к.е.н., доцент (БДПУ)

ПРИХОВАНЕ БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ ТА ЙОГО СОЦІАЛЬНІ НАСЛІДКИ

Актуальність. Однією з глобальних макроекономічних проблем сучасного етапу розвитку економіки та важливою характеристикою конкурентоспроможності ринку праці є безробіття. Надмірне безробіття негативно відображається на всій економіці країни, саме тому вивчення цього питання є актуальним.

Ступінь досліджуваності проблеми. Проблему безробіття в світі досліджували в своїх працях Г. Беккер, М. Вебер, Р. Мертон, Е. Мейо, Т. Парсонс, Н. Смелзер. Серед вітчизняних науковців, що присвятили свої праці проблемі подолання безробіття в Україні, варто виділити А. Копитова, Г. Соколову, А. Шаповалова, І.В. Золотову, А.С. Зуєва, Л.В. Константинова, С.А. Ушакіна, Н.Н. Федотову, В.І. Чупрова, О.В. Чурилова.

Мета і методи дослідження. Дослідити проблеми зайнятості, ринку робочої сили, визначити основні причини формування і наслідки безробіття, а також приділити особливу увагу соціальному захисту безробітних. При виконанні цієї роботи були використані: методи аналізу, синтезу, порівняння та узагальнення.

Сутність дослідження. Ринок праці в Україні є не однорідним. У його структурі можна виділити сегменти, що значно різняться за своїми

якісними і кількісними характеристиками. Особливістю вітчизняного ринку праці слід вважати наявність сегменту прихованого безробіття, вплив якого на функціонування економіки країни досить великий.

Приховане безробіття слід розглядати як форму неповного або недостатньо ефективного використання праці офіційно найманих працівників за умови повного робочого часу, а також за умови тимчасового припинення виробництва з причин економічного чи структурного характеру. Важливим наслідком прихованого безробіття є негативні зміни в оплаті праці, які відбуваються через неповну або вимушену неповну зайнятість.

З початком переходу України до ринкової економіки, внаслідок спаду виробництва, що супроводжував реформи (обсяги випуску продукції впали, рівень інфляції), стала очевидною наявність надмірної кількості виробничого персоналу. Саме це й стало спонукати роботодавців до звільнення працівників або переведення їх з ініціативи керівництва на неповний робочий день (тиждень, місяць).

Про існування феномену прихованого безробіття свідчить переважання темпів скорочення чисельності зайнятих над темпами змін у зайнятості та відставання їх від темпів зниження обсягів виробництва. Останніми роками рівень прихованого безробіття поступово зменшується.

За останні 5 років рівень безробіття в Україні знизився на 0,3 відсотка. Такі дані в жовтні 2018 року оприлюднила Державна служба статистики. Найвищим рівень безробіття за останні 5 років був у 2014 році: тоді без роботи офіційно залишалися 9,7% громадян України працездатного віку. Починаючи з 2015 року відсоток не працевлаштованих почав демонструвати динаміку до зниження[1,2,3].

В Україні приховане безробіття зумовлено надлишком робочого часу відносно часу, необхідного для виробництва певного обсягу продукції. Воно виявляється в тимчасовому скороченні з ініціативи керівництва робочого дня (тижня) для окремих груп працівників, у використанні вимушених відпусток без збереження заробітної плати.

Низька ціна робочої сили та готовність значної частини працівників отримувати низьку зарплату в обмін на збереження робочого місця — одна з причин вимушеної неповної зайнятості.

В загальному вигляді наявність безробіття свідчить про неповне використання економікою свого потенціалу. Чим вищий рівень безробіття, тим більший рівень втрат які зазнало суспільство. Кожний втрачений людиною час є для суспільства прямим збитком. Тому, що за цей час можна було б виробити реальний товар чи послугу.

Основні висновки. Приховане безробіття пов'язане з так званою неповною зайнятістю. Воно зумовлене неповним завантаженням потужностей підприємств, зменшенням обсягів виробництва, різким зниженням продуктивності праці, наданням працівникам неоплачуваних відпусток, неповною зайнятістю протягом робочого тижня.

ЛІТЕРАТУРА

1. Державний комітет статистики України: Офіційний веб-сайт. URL: www.ukrstat.gov.ua (дата звернення: 07.03.2020).

2. Рівень безробіття в Україні. *Минфин*: веб-сайт. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/labour/unemploy> (дата звернення: 06.03.2020).

3. В Україні зростає безробіття. *Слово і діло*: аналітичний портал. URL: <https://www.slovoidilo.ua/2018/04/05/novyna/suspilstvo/ukrayini-zrostaye-bezrobittya> (дата звернення: 05.03.2020).

Анна КАТЕРИНИЧ,

студентка 3 курсу

гуманітарно-економічного факультету
Науковий керівник: **Наталя КІРКОВА,**

к.е.н., доцент (БДПУ)

ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Актуальність. Згідно стратегії визначеної президентом України В. Зеленським, одним із найважливіших напрямків в реформуванні країни є розвиток процесу інвестування. На даний момент Україні необхідні інвестиції для економічного розвитку. Найбільш поширеною формою капіталовкладень є прямі іноземні інвестиції, оскільки вони дозволяють впроваджувати перспективні проекти.

Ступінь досліджуваності проблеми. Значну увагу вивченню проблем та шляхів залучення іноземних інвестицій в економіку України, аналізу сучасного стану інвестиційної діяльності та питанням покращення інвестиційного клімату в країні приділяли такі вчені, як: Ю.М. Коваленко, А.В. Непран, О.Д. Данілова, А.В. Колеватова, В.В. Козик, Г.М. Филюк, О.М. Петухова, І. П.Мойсеєнко та інші.

Мета дослідження. Метою дослідження є оцінка стану інвестиційного клімату в економіці України, статистичний аналіз динаміки і обсягів прямих іноземних інвестицій та розробка шляхів покращення інвестиційної діяльності в Україні.

Сутність дослідження. Інвестиційна діяльність в країні регламентується Законом України «Про інвестиційну діяльність» від 04.07.2002 року, останні зміни до якого було прийнято 23.03. 2017 року [1]. Відповідно до цього Закону «Інвестиції – це всі види майнових та інтелектуальних цінностей, які вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, завдяки чому створюється прибуток (дохід) чи досягається соціальний та екологічний ефект [1].

Прямі іноземні інвестиції – це форма участі іноземного капіталу в реалізації інвестиційних проектів на території країни-реципієнта інвестицій, яка характеризується активною участю інвестора (або його представників) в діяльності організації [2].

За період з 2013 року до 2019 року в структурі прямих іноземних інвестицій в економіку України відбулися суттєві зміни. По-перше, найбільший обсяг інвестицій надходить від інвесторів Кіпру, частка яких у 2016 році у порівнянні з 2013 роком не змінилась і складала 30,8%, а на початок 2019 року зменшилась на 3,3% і становила 27,5%.

Друге місце серед країн інвесторів займають Нідерланди. Частка